

III Міжнародна науково-практична конференція молодих учених та студентів «Філософські виміри техніки» (PDT-2022)

1. Feyerabend P. Response to criticism. Structure and development of science: From Boston studies in the philosophy of science. M.: Progress, 1978.

О. Звонар, О. Герман, канд. істор. наук, проф.

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ЯК НЕ ВТРАТИТИ НАЦІОНАЛЬНУ САМОБУТНІСТЬ В ПОТОКАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

O. Zvonar, O. Herman, Ph.D, Prof.

HOW NOT TO LOSE NATIONAL IDENTITY IN THE CURRENTS OF GLOBALIZATION

В теперішніх реаліях дуже важко не помітити тотальну глобалізацію у суспільстві. Людство прогресує, ми створили нові технології, що служать нам у буденності, ми прагнемо до рівності у соціумі, що надало багатьом прошаркам суспільства нові можливості. Створення інтернету надало нам змогу спілкуватись з людьми з усього світу, вивчати їхні звички, традиції, культуру, мову. Подорожувати по світу стало простіше, дешевше, люди виїжджають зі своїх країн в інші. Це все вплинуло на нас, дало поштовх на процес глобалізації, об'єднання людства в одне ціле. У багатьох країнах вже тепер розвинута «мультикультурність», більше однієї державної мови [3]. Англійську вивчають у більшості країн тепер не лише для спілкування з іноземцями, але й для споживання інформації, для хорошого працевлаштування.

Важливо не втратити національну самобутність, адже усі люди різні, з різною ментальністю, зі своїми мовами, традиціями та історією [4]. Людина має уміти себе ідентифікувати, та не сприймати себе як «піщинку» яка нічого не значить, а відчувати себе важливою частиною свого народу, його представником. Індивід несе відповідальність не лише за себе самого, але ще й за свій колектив, народ, державу [1].

Національна ідентичність є невід'ємною частиною людської самобутності, та важливо розуміти, що це означає. Під цим поняттям мають на увазі відчуття колективної належності до якоїсь конкретної національної спільноти, її ментальності та культури. Щоб не втратити свою національну самобутність, важливо в першу чергу зрозуміти ким ти є: зрозуміти тип своєї ментальності, де ти народився, хто є твої рідні [2]. Іноді досягнути це дуже важко, але можливо. В теперішньому світі національність – це не те, що переходить «по крові» (це також є своєрідним наслідком від глобалізації). Ти можеш бути, до прикладу, українцем навіть якщо твої батьки ними не були, тому що ти народився на цій землі, прожив тут все своє життя, а українська мова — рідна тобі. А той, хто навпаки має батьків-українців, може не бути ним, не знатиме рідної мови своїх батьків та навіть не бачити їх батьківщини. Ти маєш зрозуміти для себе хто для тебе «Вони», а хто «Ми» за культурною свідомістю, національністю.

Важливим пунктом є спілкування рідною мовою, адже це один з факторів що вирізняє нас, підкреслює нашу індивідуальність. Коли ти чуєш від людини, до прикладу, українську розмовну мову, ти можеш здогадатись що ця людина – українка/нець. Потрібно берегти свою мову, її старі слова, створювати чи шукати заміну іншомовним словам (як, наприклад "фото" – "світлина" чи "фонтан" – "водограй" та інші). Мови деяких народів віками старались знищити, стерти з пам'яті людей, спонукати осіб до спілкування мовою окупанта, але деякі з мов таких національностей збереглися, хоч і в зміненому вигляді. Не зважаючи на репресії люди розмовляли цими мовами, навчали своїх дітей та берегли її, і нам також варто. Є багато інформації про те, як людей знищували за мову. У мові збережений менталітет народу, його переконання, історія. До прикладу, в українській мові жінка «одружується з» чоловіком, натомість у російській мові «виходить заміж», з цих висловів одразу можна зрозуміти ставлення до жінки в тих чи інших народах. Вдосконалення своєї мови та активне її

III Міжнародна науково-практична конференція молодих учених та студентів «Філософські виміри техніки» (PDT-2022)

вживання сприяє відокремленню особи за національною ознакою, вирізняє її, ідентифікує [1]. Варто розвивати (створювати та/або споживати) контент, що створений вашою мовою. Це спричинить сповільнення глобалізації.

Не варто забувати й про культуру та традиції свого народу – потрібно вивчати їх, досліджувати та берегти. Насправді це дуже цікаво, через народну творчість можна багато чого дізнатись про минуле тих, до кого ти себе відносиш, а як ми знаємо минуле творить майбутнє. Важливо розуміти вклад твоїх пращурів-співвітчизників у розвиток суспільства, та не забувати про свій власний внесок теж потрібно. Знання історії свого народу вбереже тебе від спекуляцій з боку осіб, котрі спробують ототожнити ваші народи, назвати вас одним і тим же, та доводити що ваша історія, культура та мова – фальш. Вони це роблять з метою змішати народи в одну масу з одною ментальністю, думками та бажаннями, створити більше космополітичних осіб, або осіб які не знають своєї історії, культури, що потім викликає у таких людей відчуття меншовартості [4]. Потрібно вводити традиції твого народу у свою сім'ю (звісно якщо вони не суперечать теперішнім законам), це не тільки весело, цікаво, але ще і є ідентифікатором твоєї національності. Традиції оточують нас повсюди, але в потоках глобалізації ми забуваємо давніші обряди, натомість, або замінюємо їх не властивими нам традиціями, або це просто зникає з нашого життя. Якщо люди відмовлятимуться від своєї культури, будуть соромитись її, вони ставлять під загрозу не лише свою національну самобутність, але й існування нації як такої, струть її індивідуальність та існування [2].

Національний одяг невід'ємна складова народної культури, і його також варто носити, до прикладу, на свята чи інші важливі заходи. Це не тільки гарно, але й вирізняє вас, дає зрозуміти ким ви є за нацією. Кожен край має свій одяг, вигляд якого ґрунтується на погодних умовах даної території, релігійних складових, а також подій що на них відбувались. Орнаменти на етнічному одязі часто слугують оберегом, або мають інший сенс. Також коли ви купуєте національний одяг, зазвичай ви підтримуєте «свого» виробника, що теж є плюсом.

Потрібно сприймати глобалізацію як відкриття нових можливостей та не боятись її, адже страх сповільнить розвиток суспільства. Ми мусимо спілкуватись одне з одним, ділитись своїми знаннями, допомагати у розвитку, адже все-таки ми всі – людство і маємо на меті покращувати наш спосіб життя, екологічну ситуацію довкола [3]. Та ніколи не варто «втрачати індивідуальність», забувати свої традиції та мову. Потрібно берегти їх як найцінніший скарб, та поширювати серед своїх співвітчизників, а іноземцям – розповідати про свою культуру та націю, та спонукати їх до того ж самого. Але ні в якому разі не потрібно нав'язувати свою культуру іншим націям, адже така політика є агресивна. Таким чином кожен з нас зможе зберегти свою національну самобутність у потоках глобалізації.

Література

1. Чічановський А. А. Тарас Шевченко як символ України, що націоналізується. Матеріали наук.метод. конференції «Т. Г. Шевченко і світова культура». Грамота, 2004.
2. Гантінгтон С. П. Протистояння цивілізацій та зміна світового. Пер. з англ. Н. Климчук. 2006.
3. Robertson R., Knondker H. Discourses of globalization Preliminary considerations. International Sociaology.
4. Морикіт С. Самобутність це важливо. Стаття на сайті «Правий Сектор». 2017.

Є. Іващенко, Н. Шостаківська, канд. пед. наук, доц.

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ВІРТУАЛЬНЕ ТА РЕАЛЬНЕ